

Balatonberényi Tükörkép

"Itt mindenki szóhoz jut." "A véleménye miatt senki ne szenvedjen zaklatást."

EMLÉKEZZÜNK EGYÜTT!

TISZTELETTEL MEGHÍVJUK ÖNT ÉS KEDVES
CSALÁDJÁT

2012. MÁRCIUS 14-ÉN TARTANDÓ ÜNNEPI
MEGEMLEKEZÉSÜNKRE!

A megemlékezés programja:

16.30 ÓRA ÜNNEPI SZENTMISE

17.30 ÓRA MEGEMLEKEZÉS A MŰVELŐDÉSI HÁZBAN

❖ ÜNNEPI BESZÉDET MOND: *HORVÁTH LÁSZLÓ*
POLGÁRMESTER

❖ A CSICSERGŐ ÓVODA ÜNNEPI ELŐADÁSA
felkészítők: *Ifiné Bodó Erzsébet, Szántó Annamária*

❖ „12 PONT”- TÁNCJÁTÉK, ELŐADJA A KIS-BALATON
TÁNCEGYÜTTES

MINDEN ÉRDEKLŐDŐT SZERETETTEL VÁRUNK!

Balatonberény Község Önkormányzata

Jégre vittük a falut!

2009-ben nagy sikerrel megrendezett első Balatonberényi Jeges Sokadalom folytatására hosszú időt, három esztendőtt kellett várni, hiszen az elmúlt két évben vagy a jég állapota vagy az időjárás állta útját annak, hogy ismét "jégre vigyük" a falut. Idén sem fogadták kegyeikbe a téli sportok ünnepét az égiek, ám a hóesés és a hideg ellenére szerencsére mintegy kétszázan választották a kikapcsolódás aktív, téli formáját február 11-én, szombat délután.

A GAMESZ dolgozóinak és néhány önkéntesnek köszönhetően ha nem is kiváló, ám használható jég fogadta az eseményre kilátogatókat. A Nyugdíjas Egyesület forralt borral és teával, a Művelődési Ház pedig zenével és sok-sok vidám, főleg a gyerekek számára élményt nyújtó játékkal készült. Lehetőség volt - többek között - kötélhúzásra, jégtáncra és jégkorongra, s természetesen a korverseny sem maradhatott el.

Az igazi téli időben sok-sok nevetés hangja hallatszott, s a kipirult felnőtt- és gyerekcarcok őszinte öröme azt jelezte: sikeres rendezvény helyszíne volt szombat délután a berényi Balaton jege.

www.balatonbereny.hu

TÁMOP-2.2.3-09/1-2009-0016
„Négy kistérség egy projekt” Marcali,
Barcs, Kadarkút, Nagyatád
Szakképzés- szervezési
Társulás

Lezárultak a tanulói ösztöndíj pályázatok

A „Négy kistérség egy projekt” keretében négy alkalommal hirdettek meg tanulói ösztöndíjpályázatokat a Marcali, Barcs, Kadarkút, Nagyatád Szakképzés-szervezési Társulás szakképző intézményeiben tanuló diákok számára. Tanulmányi eredménytől függően havi 10.000-25.000 Ft összegű támogatást kaphattak azok a szakmunkás tanulók, akiknek igazolatlan mulasztásai az adott tanévben nem haladták meg az 5 órát, valamint nem volt fegyelmi büntetésük.

Az Európai Unió, és az Európai Szociális Alap több mint 240 millió forintos támogatásával megvalósuló TÁMOP-2.2.3-09/1-2009-0016 számú projekt során 289 tanuló támogatása valósult meg 20.726.000 Ft összegben. 20 hónapon keresztül 10 nagyatádi, 68 kadarkúti, 61 barcsi, 150 marcali szakmunkás tanuló sikeres tanulmányaihoz járult hozzá a Szakképzés-szervezési Társulás.

A projekt az Európai Unió támogatásával, az Európai Szociális Alap társfinanszírozásával valósul meg.

MAGYARORSZÁG MEGÚJUL

Köszönetnyilvánítás

A Balatonberényi Nyugdíjas Egyesület ezúton mond köszönetet mindazoknak a vállalkozóknak, szervezeteknek és magánszemélyeknek, akik tombola-felajánlásukkal segítették húshagyó kedden rendezett hagyományőrző farsangbúcsúztató jelmezbájluk sikerességét. Szintén köszönetet mondunk azoknak, akik vendégként tisztelték meg rendezvényünket, és azon (nem kis örömeinkre) jól érezték magukat. KÖSZÖNJÜK!

Események a balatonberényi Csicssergő óvoda téli napjaiból

Október hónaptól lehetőség nyílt néptánc oktatásra, melyet a Dobó István Általános Iskola balatonszentgyörgyi Margaréta Óvodájában tart Koltai Beáta néptáncpedagógus. November hónaptól óvodánkban játékosan az angol nyelvvel ismerkedhetnek a gyermekek, Klári néni segítségével.

Az új évben a Magyar Kultúra Napja alkalmából vers- és mesemondó versenyt rendeztünk óvodánkban. Kicsik és nagyok otthoni felkészüléssel bátran álltak ki társaik és szüleik elé. Természetesen a jutalom sem maradt el, Irénke néni és Erzsike néni nyugdíjas óvónénik „zsűrizése” jóvoltából.

Február 15-én tartott szülői értekezletünkre a marcali Egységes Pedagógiai Szakszolgálatról Lakiné Simon Beáta tartott egy nagyon tartalmas és színvonalas előadást az iskolaérettségről, melyet az érdeklődő szülők szívesen hallgattak.

Továbbra is folytatódik az úszásoktatás, melyet a kistérség által a Marcali Városi Fürdő biztosít.

Február 17-én farsangi mulatságot tartottunk egyéni ötletes jelmezekben. Volt eszem-iszom, dínom-dánom, játékos versengés, majd „elűztük a telet”, kiskegyelme elélgetésével.

Készülődvén a tavaszra, virágmagokat ültettünk, melyeket naponta gondozunk gyermekeinkkel. Jelenleg készülődünk a faluban megrendezendő március 15-i műsorra.

Balatonberény, 2012. február 23.

Ifiné Bodó Erzsébet, tagintézmény-vezető

Örömmel tudatjuk falunk lakóival, ...

... hogy újra gyakorlattá érlelődik egy régi szép hagyomány. A Rózsafüzér Társulat összefogásával az idén is végigimádkoztuk a „lurdi kilencedet”. A Szűz Anya megjelenésének (1858) emlékére február 11-én kezdtük és 19-én fejeztük be közös ájtatosságunkat.

Az idén rendkívül hideg volt ez a februári időszak ezért, hogy a fűtési költséget és a jelenlevők megfázási veszélyét kivédjük, nem az egyházközség közösségi házában tartottuk. Kovács Ilona és János adtak helyet szép, meleg otthonukban az imaóráknak. Isten fizesse meg nekik!

Kilenc délután négy órára jött össze a 10-15 rózsafüzértag. Szép, fehér asztalon Szűzanya szobor, égő gyertyák és imára hívó rózsafüzérek várták az érkezőket. Egyik tagunk egy nagyobb méretű jelenési képet festett, ami végig a falon volt, hogy rápillantva még mélyebben élhesük át a Lourdesi csodát.

Ezek az órák feloldják a napi gondok feszültségeit, békés nyugalomba emelik a lelket és mindenkiből kihozzák a „jóembert”, az egymás iránti szeretetet.

A Szűzanya iránti hódolat után, minden alkalommal imádkoztunk falunk betegeiért, Égi Anyánkhoz könyörögve, hogy „... hol már ember nem segíthet, a Te erőd nem szűnik meg ... ó, segíts meg Mária, ó irgalmas Szűzanya!”

Az utolsó alkalomra vendégeket is kaptunk, a balatonszentgyörgyi társulattól három hívő jött el közénk, hogy hozzáadják imáikat a mi fohászainkhoz. Így ölelt át két falut a Szűzanya szeretete.

Végül, befejezésül – jó magyar szokás szerint – megterült az asztal. Sütemények, tea, (egy pici bor is) került az asztalra. Meleg hangulatban búcsúztunk egymástól. S bár nem „fixáltuk” le, de tudjuk: jövőre is meghalljuk a Szűzanya hívó szavát és újra összejövünk. Tné N. G.

Hívószó: A nagybőjtben minden csütörtökön du. 5 órakor, a templomban keresztúti ájtatosság kezdődik és utána szentmise.

Ne feledd! „ ... A golgotán áll a kereszt, ha elhagytad, visszamehetsz!”

Ezüsthíd

A kétemeletes, copf stílusú Horváth-ház az 1800-as években Füred legnagyobb és legrangosabb épülete volt. Szemben vele, az árnyas fákkal beültetett – a kor érzelgős nyelvén Gyönyördének nevezett – tágas téren szénsavas források fakadtak fel. A legerősebb fölé már ivócsarnokot is építettek. A tér másik oldalán a Fürdőház állott. Füred igazi nevezetessége mégis a Horváth-ház, melyben megfordult a legtöbb kiváló magyar, aki a reformkor legendás éveiben az új, szabad Magyarországért harcolt.

Balatonfüred 1826

„A pénzünk ma az egyharmadát éri! De azért mi ne keseregjünk! Ne bizony! Aki itt van, annak aligha lehet oka a siránkozásra – mondta Oroszy Péter. – Hacsak nem a haza sorsára gondolt! Ki tudná megmondani, mennyit ér a magyar ember élete és vagyona ilyen időkben? – csattant fel Kapuváry. – Annyit ér, amennyire megőrizzük! – ugrott fel Bezerédy István. – Tőlünk függ, hogy magyar legyen! Először nyelvünket, magyarságtudatunkat kell megőriznünk. Akár öltözködésben, akár szóban, akár táncban. – szólalt meg Kisfaludy, az óvatos forradalmár. – Igaza van! – harsogta Bezerédy. – Harcoljuk ki a diétán a pesti magyar kőszínházat! Hiába vannak kitűnő színészeink, ha nem szabad magyarul beszélniük! – Van ennél fontosabb is! – harsogta túl Kapuváry Ferenc. – Követeljük a magyar nyelvet a hivatalokban! – És, hogy a jobbágyság is szólhasson anyanyelvén az uraival! – kontrázott Bezerédy. – Javasoljuk hát a közteherviselést, s a jobbágyság örökváltság jogát! – Úgy gondolom, előbb mégis a magyar nyelv oltalmáról kellene gondoskodnunk. – mondta csendesesen Horváth János. – Széchenyi gróf nemrég itt járt az édesapja házában. Elmondta, hogy az országgyűlésnek el kell határoznia egy tudós társaság megalakítását. – Jó, jó, de miből? – kérdezte Oroszy. – Erre is megfelelt a gróf. Ha másként nem megy, odaadja egy évi jövedelmét. Követnünk kell a példáját! – emelte fel a hangját a házigazda. – Mert bizony én is elszégyelltem magamat, s megmondtam, a magyar tisztiskolára meg én adakozom. Csak sürgessék meg odafönn! – Csak sajnos kétféle magyar van odafönt – szólt közbe Csányi. – Aki szívében hozzánk húz, abból is kétféle akad. Az egyik búsul, a másik káromkodik. Pedig hát ezzel egyik sem javít sorsunkon. Tizenhárom éve nem hívták össze a rendeket! Katonát, adót szednek, a só árát törvény nélkül felemelik, a vármegyéket katonasággal és német hivatalnokokkal kényszerítik engedelmességre! – Az én kitűnő, fiatal barátomtól, Deáktól, sokat tanulhatna a nemzet! – szólalt meg Vay Ádám. – Ő már a maga 23 esztendejével is taníthatna bennünket egyre másra. Főleg türelemre, bölcsességre.”

Balatonfüred 1836

„Olvastátok Kossuth országgyűlési tudósításait? – vetette fel Csányi László. – Már hogyne olvastuk volna! – felelt a házigazda. – De az a fontos, mit hajtanak végre a határozatokból. – Így igaz – bólogatott Vörösmarty. – Mert határozat az volt bőven. És micsoda sorsdöntő javaslatok hangzottak el! Vallási kérdés! Urbériség! Örökváltság! Vasutak! – lelkesedett Horváth János. – Állandó híd Pest és Buda között! No meg a magyar tisztképző megalapítása! S végre Pesten is magyar játékszín! – pattant fel Kisfaludy. – Azt is kimondták, hogy az országgyűlés költségeit a nemesség viseli! – toldotta meg Csányi. – De a szavak nem elegendőek! Tettek kellene! – horkant fel Wesselényi, akit testalkata miatt mindenki zsebóli bölénynek hívott. Széchenyi és Kossuth tudják, mit akarnak – szólt közbe a higgadt házigazda. – Csak az egyetértés legyen meg közöttünk! Akkor mindent elérhetünk. – mondta nyomatékkal Kisfaludy.”

Bécs: 1826

A Habsburg-birodalom kiépített besúgóhálózatot működtetett. A bécsi rendőrprefektúrán épp a heti jelentéseket összegezték, mikor kopogtattak. – Bocsánat a zavarásért, kegyelmes uram. Különfutárral érkezett a legújabb magyar jelentés. Válogatott embereink dolgoznak abban a rebellis tartományban. – Országot mondjon, Schröder! – igazította helyre gúnyos mosollyal beosztottját a főkapitány. – A magyarok nagyon kényesek arra, hogy saját országuk van, melynek királya, őfelsége a császár. Olvassa! – Balatonfüreden – kezdte Schröder. – Hol? – Balatonfüreden, ez most éppen az ország közepe. Pesten összegyűlni nehéz és veszélyes, mindenütt ott vannak a mi embereink. De ezen a kisded fürdőhelyen, árnyas fák alatt beszélgetni, suttogva konspirálni is lehet. Még úgy is, hogy mi ne tudjunk róla. A rebellis magyarok mostanság ott gyűlnek össze, a Horváth-házban. Legutóbb valami Anna-bált is tartottak ott. S a magyar urak eljátszották a Rákóczi-nótát. Pedig mindenki tudja, hogy az tilos – hadarta Schröder. – Hát a muzsikálásukkal nem sokra mennek...- dobolt ujjaival a főkapitány. – De azért csak figyeljenek! Figyeljenek és jelentsenek!

Bécs: 1842

A bécsi rendőrprefektúra főkapitánya belépett legmegbízhatóbb pribékje szobájába. – Nos Schröder, úgy látszik, mégis jó nyomon járt. Hadd halljam, mi hír Füreden! Most már tudom, hogy legutóbb egész érdekes dolgokat jelentett. – Bizony, főkapitány uram, nem szabad a füredi konspiránsokat könnyen vennünk. Úgy látszik Széchenyi gróf is helyesli a rebelliót. Meghívta Deákot, Eötvöst, Klauzált és másokat is. Furcsa tüntetés volt az üvegházban. Széchenyiné Berzsényi versét szavalta, a gyerekek, a fiatalok pedig Bajza, Vörösmarty strófáit...Úgy bizony. Az ő nagy királyuk, Szent István névnapja előestéjén. Gyanús ez, főkapitány uram, nagyon gyanús. – De hát mi az, ami gyanús? – csodálkozott a kapitány. – Magam sem tudom megmondani, de gyanús. Füreden és a Horváth-házban mindenütt magyarul és osztrákszidalom. Az ügynököm még azt is megírta, hogy aznap gyönyörű szép este volt, és ezüsthíd látszott a Balatonon. – Miféle ezüsthídről beszél, Schröder? – fakadt ki a rendőrtiszt. – Magam sem tudom. De az biztos, hogy ennek a füredi ezüsthídnak, rebelliónak, vagy minek nevezzem – nem lesz jó vége! Ki hallott már ezüsthídról? De úgy látszik, ez is jelent valamit a magyaroknak! – Bolondság! – csattant fel a kapitány. –Magának teljesen az agyára mentek a magyarok és Balatonfüred! Ki látott már ezüsthidat?!

A főkapitánynak teljesen igaza volt. Ugyan ki látott, ki láthatott ezüsthidat Bécsben?

Bécs: 1850

Ez a szerencsétlen sok mindent megmondott előre. Néha még a lelkiismeret is gyötör miatta – mutatott rá a két éve elhunyt Schröder gazdátlan íróasztalára a rendőrfőnök. – Ez az ember állandóan a magyar lázadás veszedelmével ijesztgetett. Szinte mániájává vált a magyarországi szervezkedés. Folyton valami tóparti fürdőhelyet emlegetett. Onnan kapta folyvást a besúgók jelentéseit. No, de én magamban mindig mosolyogtam rajta. Egy forradalom, mely fürdőhelyen készül, nyári bálokon, színházi ünnepségeken, hajók vízrebocsátásával! Meg fürdőlevelekkel! Mert még Kossuth fürdőlevelét is a fiókjában őrizgette ez a derék Schröder! Pedig nekem már akkor fel kellett volna ismernem sorai közt a későbbi veszedelmes népszónokot, akinek beszédére kétszázezer újonc fogott fegyvert, és hatalmas nemzetőrség támadt. Azt a Kossuthot, akinek szavára parasztok, jobbágyok tízezrei keltek kapára, kaszára. S a legkeservesebb az volt, hogy látnunk kellett, mikor császári tisztek álltak át a lázadó magyarokhoz – fakadt ki a rendőrfőnök. – Köztük Kiss Ernő, aki egész csapattestével a lázadók oldalára állt. – Már áttanulmányoztam Schröder úr aktáit – felelt az új hivatalnok. – Ez az osztrák ezredes a balatonfüredi Horváth Annát vette feleségül. Annak a Horváth Jánosnak a lányát, akinek a házában összegyűltek az ország lázadó személyiségei. – Ez soha többé nem fordulhat elő! Ezért hát fiatal barátom vigyázzunk, nagyon vigyázzunk! Mert ki tudja, hogy ez a sok fellázadt nép respektálja-e majd az uralkodók nyugalmát – intette óvatosságra a rendőrfőnök. – Maguk tehát továbbra is figyeljenek és jelentsenek!

Lipták Gábor nyomán

Csiri

Közmeghallgatást tartott a képviselő-testület

Közmeghallgatást tartott Balatonberény Község Önkormányzata Képviselő-testülete február 17-én, pénteken este a Művelődési Házban. A közmeghallgatáson Horváth László polgármester a 2011. évi önkormányzati munkáról számolt be, majd a 2012. évi tervekről szólt. Ezután Horváth Péter alpolgármester prezentációját tekinthették meg a résztvevők, melyben az elmúlt esztendő legfontosabb statisztikai adatait mutatta be.

A fórum második felében az egybegyűltek kérdéseire válaszoltak a képviselő-testület tagjai. A jelen lévők többek között - az önkormányzat intézményeinek átszervezésével, az elmaradt adókkal, a személyszállítással, a hóeltakarítással, a belterületi és szőlőhegyi utak, illetve járdák állapotával, valamint a község általános gazdasági helyzetével kapcsolatos érdeklődésükre kaphattak választ előljáróiktól.

www.balatonbereny.hu

Horváth Péter alpolgármester prezentációja letölthető a www.balatonbereny.hu/lakossag/node/991 oldalról.

Balatonberényi tükörcserepek

Rokonok közlelról és távolról

Természetesen ismerem a verset, melyben Petőfi azt írja, hogy „...Ha nem tudsz mást, mint eldalolni saját fájdalmad s örömed: Nincs rád szüksége a világnak, s ezért a szent fát félre tedd...” A „szent fa”, amit a nagy költő minden lankadt fantáziájú közírónak félretenni parancsol, az bizony a lant, amiről tudva levő, hogy a költészet, az irodalom „szent” jelképe.

Teljesen egyetértek Petőfi fent idézett intelmével, most mégis egy ilyen saját fájdalmat-örömet tartalmazó történetet tárok a berényi olvasók elé. Egyrészt azért, mert - amikor írom - farsangidő van, hát pengessen ki a lantom az olvasóból egy mosolyt, egy derűs csodálkozást ebben a gondterhelt mindennapjainkban. Másrészt pedig azért írom meg itt az esetet, mert Balatonberényben történt, tehát ez is egy „balatonberényi tükörcserép”.

Húsz évvel ezelőtti ez az esemény, a kereken ötvenedik születésnapomon történt. Már jóval előtte ízlelgettem, méregettem, azt a döbbenetet, hogy fél évszázados vagyok! (Tudja ezt, aki már megérte, és majd megtudja, aki ezután ér oda!)

- Pánikoljak, vagy keseregjek ifjúságom romjain? - beszélgettem önmagammal.

- Örülj, hogy megérted, az IDŐ senki kedvéért sem áll meg - csitítgatott az okosabbik énem.

Aztán ahogy múlt a nyár, s közeledett a szeptember végi születésnap, elszántan felemeltem a fejem, és azt mondtam:

- Ünnepelni fogok. Családom körében és rokonok között. Felejtethetlen, ragyogó születésnapot rendezek, legalább harminc vendéggel!

Útnak indítottam a meghívókat. Szépen formált gondolatokkal akartam meghatni a rokonságot, a szülőfalumtól Tüskevártól Budapesten és Kalocsán át a közelben lakókig. Szombati napra esett a nevezetes dátum, így megvolt minden esély, hogy eljönnek a meghívottak, hisz az ünnepelt nem „akárki”, és a nyár végi Balaton is csábító célpont egy hétvégén.

A szülői házból hozott vallásos lelkületet sem kell már rejtegetnem, hisz „megvolt” már a rendszerváltás! Így a délelőtt 10 órára rendelt szentmisén Istennek és elhunyt szüleimnek is méltón mondhatok majd köszönetet.

Elérkezett a nagy NAGYNAP. A lakás ragyogott, az egész ház feldíszítve, az asztalok megterítve, kidekorálva - minden az én egyéniségemet tükrözi! Egyetemista lányaim is izgatottan sürgölődnek, a férjem is szó nélkül tesz mindent, amit mondok.

Jómagam - valami rejtett, tartalék őssenergiával röpködök. Kilenc órára készen áll minden: étel, ital stb. Vendég még nincs egy sem.

- Nem baj, mindjárt jönnek - mondogatjuk egymásnak. - Mi az, hogy jönnek? Mindjárt özönlének, tódulnak... Ugy látszik, majd egyszerre érkeznek...

Fél tíz. Sehol senki. Röpködésem lassul... valami kétkedésféle kezd a felhőkből lefelé ereszkedni.

Háromnegyed tíz. Ekkor a férjem - aki mindig a földön jár és sohasem röpköd -. bemondja a megfajtést

- Egyenesen a templomhoz mentek! Ott vannak már, és ránk várnak!

- Hát persze! - csapok a homlokomra. - Kicsit késtek, és nem húzzák az időt idekanyargással. Be az autóba!

Újra felderült a világ. Ezen a szép napon amúgyis kellemes napsütéssel duruzsolt a nyárutó, vagy őszele - kinek hogy tetszik. Alig vártam, hogy kiérjünk az Irányi utcából, és lássam a templom körül sorakozó négy-öt autót.

Kiértünk. A templom környéke üres volt, mint egy forgalom elől elzárt terület. Sehol egy autó, sehol egy ünneplő rokon...

- Na, most van az a sorspillanat - mondom összeszorított fogakkal, csakúgy befelé, önmagamnak -, amikor bűneimért büntetnek az Égiek. Jaj, nem engedhetem, hogy úrrá legyenek rajtam az indulatok: a csalódás, a megcségyenülés, no meg a méreg...

Megálltunk. Kiszálltunk. Mindenki néma. Úgy érzem, most valami nagy, jószágos cselekedetet kellene végrehajtanom, hogy levezessem a felhalmozott belső feszültséget... szóval hogy sírva ne fakadjak.

A templom előtt a járdán két kopott ruhás férfi közeledik. Az egyik hátán egy nagyobb batyu, a másik egy lestrapált kiskocsit húz, rajta a cók-mókja. Idegenek, porosak. Tanakodva megállnak, és egy térképet simítanak szét a templomkerítés padkáján, és azon bizonytalankodnak.

- Ó, ezek segítségre szorulnak - gondolom, s mert két kézzel ontanám az engesztelést az Égiek felé, odalépek hozzájuk. Öltözködésükön látom, hogy nem németek, de mivel idegenek - Balaton környéki beidegződés szerint - automatikusan németül szólítom meg őket.

- Segíthetek valamiben? Látom, ismeretlenek a falunkban.

Örömmel kapják fel a fejüket, s a szőkébb, ötven körüli, enyhén ferde szemvágású válaszol, szabályos irodalmi németiséggel, de szlávós akcentussal.

- Igen. Köszönjük. Azért álltunk meg a templom mellett, mert a papot keressük. Átutazunk a vidéken, és nincs sem szállásunk, sem pénzünk. Segítséget akarunk kérni a pópától.

- Az atya mindjárt itt lesz. Már itt is van - mutatok az éppen odaérkező autóra, amiből Kapiller Zoli bácsi, az akkori kántor és Brieber atya kászálódik ki, és sietnek egyenesen be a templomba.

- Most egy mise lesz - mondom a két vándornak -, de utána beszélhetnek a pópával. Jöjjenek be a templomba! Lesz hely bőven - tettem hozzá keserű öniróniával, s bensőmben ébredezni kezdett a meglepődés és a gyanakvás, hogy megkaptam a lehetőséget a „valami nagy, jóságos cselekedethez”.

A mise ünnepélyesen, meghatóan zajlott, az atya szépen prédikált „a gazdag, szép ötven évről”. Zoli bácsi meghatóan orgonált és emlékezetes hangján elénekelte, hogy Jézus Szíve, szeretlek én, segíts át az élet tengerén... S valahonnét az utcáról, a sekrestyén át betévedt a kedves emlékü Verb Jóska - s a tervezett rokongyerekek helyett -, ő ministrálta végig az én születésnap misémet. Mi négyen ott ültünk legelöl, az összes többi pad üres volt...

Amikor a szertartásnak vége lett, az atya kivonult a Jóskával a sekrestyébe, Zoli bácsi játszott még néhány csendes akkordot, és kész, befejezve... Azazhogy ekkor leghátulról, a kórus alól felzendült egy gyönyörű melódia, hegedűn és harmonikán... A művészet felsőfokán szállt, áradt a dallam, mintha az égből szólna a szférák zenéje...

Mi, mind a négyen meglepődve álltunk fel, és megbűvölve néztünk, hallgattunk hátrafelé. Az atya félig levetett miseruhában lépett ki a sekrestyéből, és ő is „megkövült”. Zoli bácsi tágra nyílt szemekkel, fél perc alatt leért a kórusból, és legyökerezett lábakkal állt meg az ajtóban. És szállt a zene, a templom megtelt muzsikával, ... a szobrok mosolyogtak... az ablakok ragyogtak... a két poros ruhás vándor pedig húzta átszellemült arccal.

Amikor megálltak, odasereglettünk, s ők hajlongtak tisztelettel, furcsa, de elegáns színpadi mozdulatokkal, és jókívánságokat ismételtettek „oroszul” és németül.

- Kik maguk? - öleltem át a hosszú szakállast, a hegedűst, és simogattam a harmonikás karját.

Bemutatkoztak.

- Pável....

- Nyikoláj.... és mondtak még egy-egy sor utónevet keresztnéveik után.

- Honnan jöttek? Hogy kerültek ide? Mi járatban vannak itt? - zúdítottuk rájuk kérdéseink özönét, de választ sem várva, lelkesen, a legszívélyesebb hangomon invitáltam őket, hogy jöjjenek hozzánk, legyenek a vendégeink az 50 évemet ünneplő nagy ebéden! S örömben, izgalomban még a harmonikát is segítettem összepakolni.

Eddigre a többiek is felengedtek a kövületből. Gyorsan bezárták a templomajtót, és a két titokzatos vándort útibatyuval együtt bepakoltuk az atya autójába, és indult a „konvoj” az ünneplő házhoz.

Útközben a lányaimmal a bibliai példabeszédet idéztünk nagy izgalommal; amikor a meghívottak nem jöttek el a lakomára, és helyettük a gazda (a király) az utcán szedette össze a vendégeit... mert „sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak...” stb. stb.

Éreztem, hogy ez a nap nem egy szabványos születésnap, pedig akkor még nem tudtuk, hogy a java hátravan.

Különleges hangulatban, boldogan asztalhoz ültünk. A lányok két szólamban énekelték el az asztali áldást, amelyért tapsot és elismerő dicséretet kaptak a vendégeinktől. Jóízűen fogyott az étel, a bor, a sütemény. Ekkor vendégeink „saját nyelven” váltottak néhány szót egymással, majd mindketten felálltak, tisztelettel meghajoltak az ünnepezt háziasszony előtt, és Nyikoláj odaült a zongorához, Pável pedig vette a hegedűjét.

Vivaldi Négy évszakából játszottak szebbnél-szebb részleteket. Gyönyörű volt, felemelő. Zoli bácsi egy rejtőzködő, gyors mozdulattal két könnycseppet törölt ki a szeméből. Mi többiek ragyogó pillantásokkal néztünk egymásra. (A ragyogást a jó bor, a jó ebéd is segítette, meg az a büszkeség, hogy filmbéli multimilliomosok rendelnek maguknak ilyen sztárvendégeket!) Végre aztán a két „csodavendég” elmondta történetét.

Ők bizony az ide mintegy 2500 kilométerre lévő Cseremis (Mariföld), volt Szovjet Köztársaság fővárosából a Volga-parti Joskar-Ola-ból jöttek. Az ottani zeneművészeti főiskola művésztanárai. A Gorbacsov elnök érdemeiből elindult változások - a Glasznoszt meg a Peresztrojka - nyomán igen nagyot változott náluk az élet. Miután a Moszkvában lévő egyetlen katolikus templom, a Szent Lajos katedrális is visszakapta eredeti rendeltetését (a kommunizmus alatt takarmányraktárnak használták), s mivel ők katolikusok, elmentek, hogy közreműködjenek a templom hajdan nagyhírű zenekarának és énekkarának újraalakításában. Ez sikerült, már két éve működik a zenekar, Pável a karnagy, Nyikoláj az első hegedűs. Ezt, az ő zenekart hívta meg vendégszereplésre a prágai Zeneakadémia. Minden költségüket a prágaiak fedezték, így két héttel ezelőtt elment a teljes zenekar. A hangverseny-program után azt mondta a két jóbarát egymásnak:

- Megéltünk közel ötven évet. Még soha nem voltunk külföldön. Most itt vagyunk a közelben, menjünk el Magyarországra, látogassuk meg azt a rokon népet!

Döntöttek. A többiek hazarepültek, őket pedig egy segítő prágai kolléga autóval elhozta a magyar határig. Előtte a prágaiak elintézték, hogy repülőjegyük Budapestről folytatódik Moszkváig. A határtól gyalog jöttek, immár hatodik napja. Plébániákon aludtak, a városok utcáin adományért muzsikáltak. Közben boldogok voltak, hogy az ősi finnugor közös hazából elvándorolt rokonok között vannak.

Mint egy csodamesét, úgy hallgattuk a történetet. És a csúcs, az újabb fénypont csak ezután következett. Pável sokat ígérő pillantással újra felemelte hegedűjét, beállt az ajtóba, és félig mosolygó, félig könnyes tekintettel játszani kezdte a régi, szép magyar nótát, hogy „Daru-madár fenn az égen hazafelé szálldogál...”

El voltunk varázsolva. Dalolni kezdtem a szöveget, a többiek is. És íme, Pável bekapcsolódik, énekel ő is. Először akadozva, aztán egyre folyékonyabban dalolja a szöveget, és közben persze játssza is a dalt.

Az ámulat, a meglepetés szinte elnémított. Csodálkozó tekintetünket egymásra kapkodva, csak a szemünkkel kérdeztük: Mi volt ez? Honnét ez a magyar nóta, ez a magyaros virtus és a szöveg?

És Pável beszélni kezdett cseremis nyelven, amit Nyikoláj fordított németre, a nyelvtanárjelölt lányom pedig magyarra, hogy mindenki pontosan értse. Elmesélte, hogy az ő anyai nagyanyja Takács Rozália magyar lány volt. Az első világháborúban mint ápolónő került ki a magyar katonákkal Oroszországba. Fogolyként ott maradt, majd férjhez ment egy cseremis férfihez. Leánya, Mária, Pável édesanyja, ott született 1924-ben. Pável 17 éves volt, amikor nagyanyja meghalt. Tőle tanulta ezt a magyar nótát.

- Sokszor-sokszor énekelte ezt a mama, és ilyenkor mindig nyugat felé nézett és sírt - emlékezett az unoka szomorú tekintettel.

Majd tovább folytatta történetét, hogy nagyanyja sokat mesélt neki Magyarországról és a magyar emberekről. Az ő hazájukban „ismerik” és tartják az emberek a magyar rokonságot. Ő is büszke a magyar származására. Azt nem tudja pontosan, honnét származott a nagymama. Hát ezért akart ő mindenáron egyszer eljutni Magyarországra. És Nyikoláj, aki az ő jóbarátja, ugyanúgy szereti a magyarokat, a közösnek ismert ősi történelmet. Ezért is hívta őt magával. No meg mert ő jól beszél egy európai nyelvet, a németet. Remélte, így könnyebben boldogulnak tervezett vándorútjukon. Mellesleg Nyikoláj felesége német nyelvtanár egy fővárosi egyetemen.

Percekig némán ültünk, hallgattunk. Az elszabadult gondolatok messze jártak térben és időben... Több ezer évvel ezelőtt, amikor a végtelen pusztákon folyótól - folyóig vándorolt népünk... amikor a viszontagságok dacára, mint a sas, szabadon szárnyalt a pogány és büszke lélek...

A hallgatás perceiben értettem meg, döböntem rá, hogy az Égiek engem a mai napon nem megbüntettek, hanem - érdemtelenül - egy különös, ritka ajándékban részesítettek.

A családi ünnep után vendégeink még pár napig nálunk maradtak. Másnap kimostam az ingeiket. Szép, gazdagon hímzett, fehér ingek lettek a piszkos ruhákból. Egyik délután megfű-

rödtek a 17°C-os, október eleji Balatonban. (Úgy lubickoltak, mint mi a 27°C-osban.) Aztán el-
láttuk őket mindenféle útravalóval, és elváltunk. Vonattal mentek először Székesfehérvárig -
láttni akarták a régi királyi várost, meg muzsikálni is akartak még az utcán.

Néhány hét múlva hálás köszönőlevelet kaptunk Cseremiszföld fővárosából, Joskar-Olá-
ból, hogy őnekik is felejtethetetlen az emlék...

Az ünnepünket követő napokon a meghívott rokonoktól is jöttek a magyarázkodó, engesz-
telő hangú levelek: lázas gyerekről, migrénes fejfájásról, váratlan vendégről szóltak. A Kalocsa
környékiek pedig több mint kétórás forgalmi dugóba kerültek már Paksnál.

- Üsse kő! - mondtam, és mosolyogtam... a nyertesek mosolyával. Mosolygok azóta is, ha
szóba jön ez az eset, vagy ha a templomban Máté illetve Lukács evangéliumából a lakomára
hívott vendégekről szól a példabeszéd.

Tóth Lajosné

Zöld-ségeim története, avagy hogyan válok környezettudatosá?

Manapság egyre több szó esik a környezetünk védelméről, a fenntartható fejlődésről, az öko- és
biotermékekről – vagyis úgy látom, hogy modern szóval élve trendi, azaz divatos dolog a környe-
zettudatos életmód. Ez egy kifejezetten követendő módi, bár így több száz évvel az ipari forra-
dalom után, mire nagyjából tönkretettük Földünk természetes élővilágát, úgy érzem, kissé
elkéstünk ezzel. De hát még mindig jobb későn, mint soha...

Mindenesetre engem is megérintett a „zöltség” szele. Tulajdonképpen már elég régóta foglal-
koztat a dolog, de eddig viszonylag keveset tettem érte, azt is inkább csak fellángolásszerűen,
minden rendszer nélkül. A komolyabb érdeklődés tavaly ősszel kezdődött. És tart azóta is, folya-
matosan. Igaz, kis lépésekkel haladok, talán nem is a szokványos módon kezdtem, de elindul-
tam a változás felé. S most már eredményekről is beszámolhatok végre.

Korábban Garainé Magdi (aki azt hiszem, nagyon sokunk tiszteletét és megbecsülését kivívta az-
zal az odaadó és lelkes munkával, amelyet Balatonberényért, a környezetért, a gyermekekért
és a családokért tett) rendszeresen küldött írásokat környezetvédelmi témákban, melyek na-
gyon hasznosak és informatívak voltak. Az ő elkötelezett munkájának is szeretnék emléket állí-
tani a cikkeimmel.

Ezért merült fel bennem az az ötlet, hogy itt az újság hasábjain vitaindító, hiánypótló cikksoro-
zatot indítok a témában. Leírom a saját tapasztalataimat, sikereimet és kudarcaim, kvázi útke-
resésem a témában, felkínálva a hozzászólás lehetőségét, és buzdítva mindenkit arra, hogy ő
is ossza meg a témában az élményeit és tudását. Ugyanis nem tartom magam szaktekintélynek –
bizonyára vannak nálam sokkal jártasabbak a témában -, de egyrészt szívesen tanulok, másrészt
kizárólag a személyesen kipróbált módszereimet írom le – a tőlem megszokott öniróniával fűsze-
rezve -, nem pedig általánosságban adok tanácsokat és tippeket. Titkos vágyaim egyike, hogy a
közeljövőben kialakuljon Berényben egy kör azokból, akik a környezettudatosság, a termé-
szetes ételek, gyógymódok stb. iránt elkötelezettek vagy komolyabban érdeklődnek, s egymást se-
gítve megoszthatjuk egymással tapasztalatainkat, és akár még valami jó is kisülhet a dologból.
Hozzáteszem, nem kívánom senki kenyerét elvenni, tudom, hogy vannak a községben például
olyan civil szervezetek, akiknek ez az egyik fő tevékenységük, tőlük is szívesen venném a hozzá-
szólásokat.

Akkor e „csekély” bevezető után térjünk rá az én történetemre. Tehát egy októberi napon, rö-
vidke munkanélküliségem idején, rábukkantam az interneten egy cikkre a kozmetikumokban lé-
vő vegyi anyagokról. Az írás azt fejtette ki, hogy a kozmetikai cégek milyen szereket
használnak termékeikben, amelyeket mi – nők elsősorban – a szépségünk érdekében szinte gon-
dolkodás nélkül magunkra kenünk. Mit mondjak, elszörnyedtem. És elkezdtem jobban utánajár-
ni a dolognak.

De erről majd a következő alkalommal.

Bató Bernadett

A Balatonberényi Turisztikai Közhasznú Egyesület
"Írjon egy verset a Magyar Kultúra Napjára"
című pályázatára beérkezett versek, felnőtt korosztály.

Kraliczki Zoltán: A cigányasszony

Az erdő szélén, hol minden a fák homályába vész,
Ott állt a kunyhó, kívülről sáros, bent nedves és penész.

Rongyai közt vén cigányasszony utolsókát sóhajt,
S elsuhan előtte, mit átélt: kevéske öröm, s a tengernyi baj.

Ősei? Nem tudja honnan jöttek, kik voltak egyáltalán?
Ő is csak élt a mának, holnapnak sohase tán.

Tizenkét gyerek tette formátlanná, amúgy sem szép testét,
Tizenkét gyerek, most mégis egyedül várja már az estét
Az estét, mely sötét és elhozza a halált, amit ő már régen, s egyre jobban várt.

Hét fiút és öt leányt nevelt az életre, hogy halála óráján ne legyen mellette!

Az öreg rég elment. A nyomor vitte el. Úgy hiszi, már várja ott fenn a mennyekben.

Neki is már mindegy, megváltás a halál. Ő mindig adott. Vissza? Mit sem kapott.

Szívesen elmenne, el a sötét éjjel. A halál nem viszi, legalábbis még nem!

A gyerekek mindig hálátlanok voltak. Ők is csak úgy jók, amikor már holtak?
Élő nem tesz sok jót, hát még egy ilyennek, aki mindig koldult: legyen a gyerekek.

Azért mégis volt szép, míg múlt az ifjúság. Táncos, vidám esték, a csókos éjszakák.
Tizennégyen lettünk, eggyé boldogan, azt meghalt az öreg, itt a kunyhóban.

A gyerekek... elmentek a boldogság után. Vissza sose jöttek, megtalálták tán?!
Biztos így van, mert ha nem,
tt lennének mellettem.

Halál! Nézd!
Várjunk
még!

Reggel, mikor a Nap felkelt, a tájon dér csillogott.
A kunyhóban is hideg volt, s egy mosolygó halott

Megjegyzés: Ezt a verset gyermekkori osztálytársam Orsós Péter nagymamájának, Treszka néni emlékére írtam, de nem róla szól.

Marton Lászlóné: Feltétel nélküli szeretet

Ülök az ágyánál, hosszasan elnézem,
arca piros pozsgás - két szúrós sötét szem.
Két vékony kéz, erekkkel dúsítva,
fekete nagykendőt szinte szorongatja.
Nagy dunnája alatt sokszor megizzad
ő mégis úgy érzi, hogy menten meg is fagy.

Öröm a számára itt a földön nincsen,
simogatás, jószág Őnéki már nem kell,
azt kérdezi tőlem: Mit akar az Isten?
századik évét tapossa sötétség a
lelkét mindennap kínozza.

Lelki kínjait szinte száz éve hordozza,
itt a földi létét már nagyon meguntta,
játék plüss kutyáját szavakkal becézi,

élő ember szeretete nemigen kell néki.

Anyja korán meghalt, az apja elhagyta,
kicsiny korában nevelte nagyanyja,
keserű szigorral szeretet nélkül
így a gyermek szíve nagyon megkeményül.

Felnőtt kora is nagyon könnyörtelen,
le élte életét, sajnos gyermektelen,
úgy érezte mindig minden örömtelen,
hogy boldog lesz-e szinte reménytelen.

Új családot kapott, otthonomba hoztam,
saját gyermek helyett - leányát pótoltam,
ha egyszer távozik, hiányzik majd nekem,
mert ő a nagyanyám, és a pót-gyermeke.

Labdarúgás

Március 10-én kezd meg szereplését labdarúgó-csapatunk a megyei II. osztályú bajnokság tavaszi szezonjában. Felnőtt együttesünk a negyedik, ifjúsági gárdánk a tizenkettedik helyről várja a folytatást.

A tavaszi első öt forduló programja:

Balatoni Vasas - Balatonberény	2012.03.10. (szombat)	14.30 óra
Balatonberény - Zamárdi	2012.03.18. (vasárnap)	15.00 óra
Zamárdi - Balatonberény	2012.03.25. (vasárnap)	15.00 óra
Balatonberény - Balatonboglár	2012.04.01. (vasárnap)	15.30 óra
Öreglak - Balatonberény	2012.04.08. (vasárnap)	15.30 óra

Az ifjúsági mérkőzések két órával a felnőtt összecsapások előtt kezdődnek.

Marcipán és a vendégek

Kiskutyánk rendszerint nagyon boldog, ha vendég érkezik hozzánk. Olyannyira nehezen tudja palástolni a látogatás miatt érzett örömmámorát, hogy nem nagyon bírja megállni, hogy az érkező nyakába ne ugorjon, és meg ne ölelje. Ilyenkor általában kevés a szóbeli fenyítés (másfajta meg pszichológiai okok miatt elvből nem alkalmazunk), a mérges tekintet, ügyet sem vet ránk. Meg van győződve arról, hogy a kedves vendég vágyai netovábbja, hogy egy csaknem ötvenkilós, kutyabőrbe bújt borjú vesse rá magát, amint átlépi a kiskapu nem létező küszöbét.

Sajnos azonban Marcipán ebből a szempontból nem valami jó emberismerő. Viszonylag kevés ember érez ugyanis felhőtlen boldogságot a bejáratú ajtó felé közeledve, egy lelkes, szőrös monstrummal a nyakában. Vannak persze kivételes személyek, akik nem ingerlik Marcipánt az felugrálásra, de ők vagy már sokszor jártak nálunk, vagy tekintélyt parancsolóan magasak és határozottak, vagy vállalták a félórás simogatós-döngönyözős üdvözlési rituálét, amit ebünk ilyenkor elvárna. Ők azonban az emberiség csekély hányadához tartoznak. A többségnek át kell esnie az ugrádozós belépőn, kiváltképp – ahogy ezt már említettem korábban –, ha világos színű felsőruházatot viselnek. Nem beszélve arról, hogy van némi veszélye a dolognak a ruha összekoszolásán kívül, hiszen ha az illető nem áll két lábbal a földön, könnyen eleshet.

Így hát lehetőség szerint megpróbáljuk elkerülni az ilyen kellemetlen szituációkat azzal, hogy a vendégek érkezése előtt beengedjük Marcipánt a konyhába. Mert ha a lakáson belül találkozik a látogatóval, akkor sokkal nyugodtabban viselkedik. És van úgy, különösen ha hideg van és sötét, hogy a vendéglátás ideje alatt ebünk a konyhában marad, természetesen csukott ajtóval, miközben mi a nappaliban beszélgetünk.

Na, ekkor szokott következni az alábbi műsor. Marcipán eleinte csak a konyhaajtóban álldogál, és kukucskál az üvegen át. Később nyafogni kezd, egyre hangosabban, mint egy hisztis gyerek. Mi igyekszünk nem tudomást venni róla, néha rászólunk, de csak félgőzzel, mert tudjuk, hogy úgymond hatástalan. A vendégek előbb-utóbb persze megsajnálják szegény bezárt kiskutyát, és kérlelni kezdenek:

- Engedjétek ki! Szegényke, olyan aranyos, kedves, szép stb.... na, hadd jöjjön ki!

Hiába mondjuk, hogy akkor nem lesz nyugtuk tőle, odamegy hozzájuk, összenyalazza őket, és nem hagy nekik békét. Ötperces vitatkozás után aztán rendszerint engedünk a nyomásnak, hadd lássa a kedves vendég, hogy miről is beszéltünk. És Marcipán kijön, végigszaglászik mindenkit, belehajtja a fejét a hozzá legközelebb ülő ölébe, és néz rá bociszemekkel, hogy tessék őtet simogatni. Az áldozat eleinte örül a barátságos, szeretetteljes megnyilvánulásnak, és megvakargatja a kutyuskánk fejét, fülét. És mosolyog, hogy milyen gyönyörű jószág, és milyen kedves. Ha szerencséje van, akkor Marcipán pár percen belül megelégedi a kényeztetéssel, és továbbáll a következő személyhez, s előző emberünk egy kis szőrözéssel-nyálazással megúsza. Ha azonban kiskutyánk az átlagosnál jobban vonzódik az illetőhöz, nem átalál még az ölébe mászással is megpróbálkozni... Ez amúgy eléggé lehetetlen küldetés az eb méreteiből adódóan, de a tény nem gátolja meg a kísérletezésben.

Itt aztán már mindenkinek kezd kínossá válni a dolog, és nem sokkal később kénytelenek vagyunk karhatalommal – ami jelen esetben egy darab csontot vagy kutyakekszet jelent – kivezetni az udvarra, hogy nyugtunk legyen.

Mi, ugye, előre szoltunk... ám a vendég makacs fajta, beszélhet neki az ember! Bató Bernadett

Tisztelt Szerkesztőség!

Diákéveimben minden március 15-én szavaltam. Többek között ezt a verset is. Az én korosztályom ismeri, de szerintem nem árt, ha a fiatalok is megismerik.

Mivel minden alkalommal magyar pártás ruhában mondtam a verset, a fényképet ma is őrzöm.

Tisztelettel egy 78 éves nagymama

Bberény, 2012.02.16.

Pósa Lajos: Magyar vagyok

Magyar vagyok, magyar; magyarnak születtem,
Magyar nótát dalolt a dajka felettem,
Magyarul tanított imádkozni anyám
És szeretni téged, gyönyörű szép hazám!

Lerajzolta képed szívem közepébe;
Beírta nevedet a lelkem mélyébe,
Áldja meg az Isten a keze vonását!
Áldja meg, áldja meg magyarok hazáját!

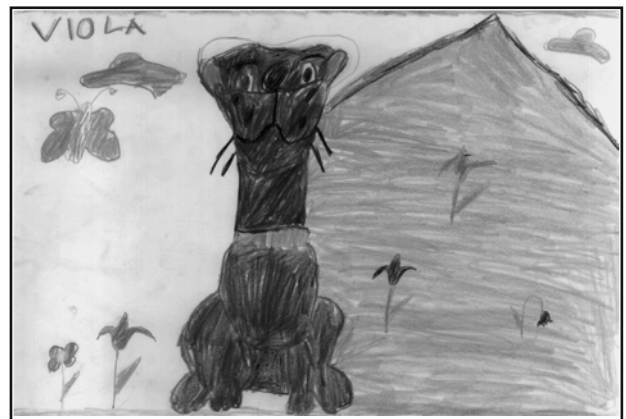
Széles e világnak fénye, gazdagsága
El nem csábít innen idegen országba.
Aki magyar, nem tud sehol boldog lenni!
Szép Magyarországot nem pótolja semmi!

Magyarnak születtem, magyar is maradok,
A hazáért élek, ha kell meg is halok!
Ringó bölcsőm fáját magyar föld termette,
Koporsóm fáját is magyar föld növelje!

Gyermekrajzok

Gulyás Jázmin, 6 éves

Verb Viola, 1. osztály

Marton Szonja

Szabó Zsófi, 1. osztály

Kérjük a cikkek beküldőit, hogy a lenti határidőt lehetőség szerint betartani szíveskedjenek. A határidőn túl beérkező írásokra vonatkozóan sajnos nem tudjuk garantálni, hogy bekerülnek az áprilisi számba.

Következő szám lapzártája: 2012. március 25.

Megértésüket köszönjük: A szerkesztőség.

Olvasóinktól beérkezett kérésekre való tekintettel kérjük a cikkek küldőit, hogy amennyiben nem a saját írásukat küldik be, a forrást szíveskedjenek feltüntetni.

Köszönjük azoknak, akik ezt eddig is megtették.

Szerkesztők: Toronyi Zsolt, Bató Bernadett, Toronyiné Sifter Judit

Postacím: Balatonberény, Kossuth L. u. 28., e-mail: bbereny.tukorkep@gmail.com

Az esetleges nyomtatási hibákért elnézést kérünk.